

sel on suur wäggi; selle läbbi wõib hädä lõppetud sada. Armastusse läbbi ehitakse waeste laste koolid, ja majasid haigetele, sedda helde süddamega inimised jahhutawad ja arstiwad, ja kus waesid omma annete ja Jummalä sõnnaga rõnnustawad. Iffa ennam ja wäggewamine tungib jõula rahwa süddamesse se nõu ja waimu heäl: Meie peame aitamä! Peame wendadele teggema, mis Jummal kõigile teeb! — Agga söbber, kõil need anded on wäljaspoollid. Agga kui äiete truiste tahhame aidata, siis peab abbi seestpoolt hallama. Süddamest tullewad wälja kõiksuggused kurjad mõtted, sõnnad ja teod, ja kui südda ei ja parrandatud, siis on se otsego peaksime meie wet söela sisse töstma. Agga sellest ei tahha Siiri söbrad ühtegi kuulda. Sepärrast ei pea nemmad ühtegi Piibli ramatust luggu, ja naerawad kõil waimuliku asju; kõht on nende Jummal, ja enneste lojutse sarnast himmu ning kurje lombid annustawad nemmad; lihha himmu, silma himmu on nende wõeras jummal, kes nende ille wallitseb ja neid kõige kurjusele taggalihtutab. Nad on willetsad pettetud lomad. Sepärrast ei peastaks egga aitaks nemmad leddagi, waid sadaksid ennast ja teist weel saawõrra suurema hullatuse sisse. Nüüd on küf sels korraks armas söbber, teine lord kõnneleme ennam.“

Näddala sees rälisid nemmad weel üht ja teist, ja Peter tundis iffa ennam ja ennam, et hea waim wannema selli süddamest ning suust kõnneles.

Teise Pühhapärawa õhtul läksid mõllemad ühte lohta, kus ennamieste agga ammetmehhed koos ollid. Seal olli hopis teine luggu, kui minnewal pühhal Siirviga trahteris. Esimält lugges Kotlep Piibli ramatust üht peatükki ja siis rälis temma ja ka teised selle ille, mis nende südda mõtles. Pärrast sedda laulsid nemmad mõnned launid waimulikud laulud. Neg läks söbbufaste, egga tiiddinud ühhihese luggemisega tegi ärra, sest kõil tuli süddamest ja läks ka jälle

süddamesse. Pärrast jäi weel mõnmi ramat loctud, mis söbrad saatnud, kes ennamieste kõil maenitsefid wannaliku armastust tagganduda ja kinnipiddada. Siis rälis üks annwäärt mees wannä aegsist hantwärgi ellust, tööst ja wisidest. Kõige wiimaks istusid kõil lüwa jure õhtust söma, sest et Pühhapärawa õhtul sellid meistrite läest mitte süa ei saanud. Enne lahtumist öppisid nad weel mõnda muud kinnwäärt ilmliku laulu mitme heäleaga.

Kui nüüd Peter loju tuli ja maggama heitis, olli tal weel aega küllalt, se ille järrel mõelda, ja ommas mõttes tännast pärawä minnewä Pühhapärawaga kõrwuti seada, ja sedda wahhet tähhele paama, mis mõllemate seltside wahhel olnud. Siis jäi ta iffa ennam sest ärru, mis Kotlep olli enne rälinud, et inimese õnne antakse töeste illewast, ja tulleb süddame muutmisest, ja et sedda üksi Jummalä sõnna ning temma Waimu läbbi wõib leida, agga ei mitte illekohtuse, jummalafartmata inimeste kurjuse ja mitte wäggiwaldse risumise ehl sawwatuse läbbi. Peter olli jälle õiget teed leidnud ja löndis sedda teed nüüd hea mele ja rõõmsa süddamega, ja kirjutas sest asjast ka omma wenna Willemile. — Watame nüüd mis se teggi.

Willem suure heäleaga naerdes, pistis wenna ramatu tasku, sest temma ellas omma arwates igga pärawä annu ja rõõmu sees. Warsti pärrast Peetri ärraminemist ei löinud ta ennam otsima suuremat õppetust, ta lahkus aega möda omma endistest söbradest ärra, kes truid ollid, ja otsis ommale usi selttimehhi, kellega ta lüstilitte ellas. Esimäspärawal ta ei teinud tööd: sel pärawal otsis mele lahutamist nüüd ennam kurja selti jurest, selle seas ta isse pea kõige kurjem olli ja teistelegi hullatuse te peal eel löijaks jäi. Ta järg läks ühte puhku kurjemaks. Ja ürrikese aja pärrast olli tal ka pruunt walmis, üks noor, ilusa näu, agga ferge melega tüdruk, kellega ta Pühhapärawil hullumas ja tantsumas läis; Esimä-